

UNATKOZIK?

akkor olvassa az Ő című kisregényt!
Ha nem unatkozik, akkor is!

KREKOVICS FERENC

AJÁNLÁS:

Ezt a kisregényt NEKED írtam.
(De azért olvasd csak nyugodtan,
úgy sem ismeresz magadra.)

Este mikor a város repülőgépekkel teli

NEKED JÓ NEKED JÓ

szemüveget teszek

*Cipőmben lepkék s tehenek
Meg egy nagy ökör*

(ezt nem én találtam ki)

*Mit mondhatni egy huszonöt éves lányról, aki meghalt?
Hogy szép volt. És ragyogó. Kész Love Story.*

(Ezt sem én találtam ki.)

*Ezt eddig már mind megírták, de most jövök én egy korszakal-
kotó újítással:*

Mit mondhatni egy lányról, aki még nem halt meg? És hamarosan nem is fog.

Hogy szép. És ragyogó.

(Ezt én találtam ki. Látszik? Naná!)

*Ja, még valamit el szeretnék mondani róla. Nemcsak valamit.
Sok mindent. De előbb elmesélem, hogyan ismerkedtünk meg. Ez azonban külön fejezetet jelent életemben.*

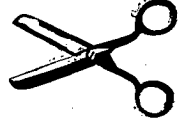
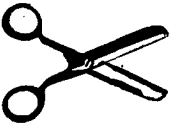
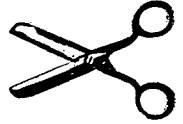
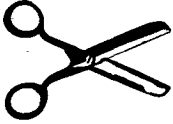
KÜLÖN FEJEZET

(arról, hogyan ismerkedtünk meg)

No, hogyan ismerkedtünk meg? Nem tudom. Azt hiszem, mi mindig jó ismerősök voltunk, és ezért még ma sem mutatkoztunk be egymásnak. Egy iskolába jártunk, és ha találkoztunk, úgy tettünk, mintha régi jóbarátok lennénk. Pedig nekem fogalmam se volt kicsoda Ő (parodn, akkor még ő). Csak arra emlékszem, hogy már láttam valahol. Hol? Nem tudom. Talán színházban, vagy moziban, a rádióban (egyébként hülye a szódás kétkerékű triciklije, mert stúdió is van a

világon), de az is lehet, hogy csak álmodtam róla. Gyakran szoktam álmodni. Álva vagy ébren, mindegy. Semmit sem hiszek igaznak. Az egész életem csak egy álom. Rév álom. Most is félek, ha majd hosszú, fáradtságos munkával befejezem ezt a kisregényt, felébredek.

Mikor beszéltem vele először? Hát... kérem ne tessék buta kérdésekkel zavarni az alkotót munka közben. Ha valami kérdeznivalója van, írja oda a következő üres helyre, aztán vágja ki, csináljon belőle papírpoharat, és igyon valamit az egészségesre.

MÁSİK FEJEZET

(amelyben szó lesz valamiről — remélem)

Mindig voltak problémám. Bolond problémák, amelyenek csak nekem lehetnek. Mindig a távoli, elérhetetlen tökéletesség vonz. Az elérhető csak akkor kezd érdekelni, amikor már az is elérhetetlenné válik. Ekkor bánkodom az elszalasztott alkalom miatt. Igen bánkodom, és eszem magam. Késsel, villával, meg salátával. Aztán amikor egyhangúvá válik a dolog, borsot török az orrom alá és attól két hangon tüsszögök. Ilyenkor úgy érzem, megbocsáthatatlan bűnt követtem el. Begbocsáthatatlant! Pedig még elemista koromban, a hittanórákon megtanultam, hogy Isten irgalmas. Mindent megbocsát. És megáld. Engem is megáldott, de nem az Isten, hanem a szentlélek. A madár. Akkor dobtam el az egyetlen sapkám. Azóta nincs. Az nincs. Van azonban más, de az még nem érdekes. Elérhető. Vagy félek tőle? Elejében még biztos nem féltém, hiszen mindig olyan szépen mosolygott. Nevetve nyújtotta felém kezét. Ó, azok a kezek! A villanyfény ezer darabra tört szép formáin, és csillogott, csillogott... Vizesek voltak. Úgy, mint én, mert lespriccelt. Kihasztnáltam a ritka alkalmat és megmosdottam.

A TISZTASÁG FÉL EGÉSZSÉG

Érdekes, a mosdás után rögtön félbolondnak éreztem magam. Aztán beszélgettünk:

○ Bocsáss meg — mondta ő és bűnbánóan nézett rám —, szapant elfelejtettem hozni.

— Semmi baj — válaszoltam. — A víz a lényeg. Feloldotta a koszt, én pedig gyorsan letöröltem. Találtam itt valami ruhát, vagy mi ez...

○ A kabátom! Add ide! Jól van, szerencsére nem látszik meg rajta. Hálás szín a szürke.

— Csak nem gondold, hogy ebbe a durva szövetbe törölköztem? A bélése sokkal puhább.

○ És fehér!

— Csak volt.

○ Mi?

— Semmi. Csak vicceltem. Hozzá sem nyúltam a kabátodhoz, attól függetlenül, hogy maxi, és nekem tetszik a maxi. Mindig olyan boldog vagyok, amikor hosszú kabátos lánnyal sétálhatok.

○ Igazán?

— Becsületszavamra örülök, mert mindig olyan szépen letörli a cipőmet, hogy utána két hétig nem kell kefét kézbe vennem.

○ Te szoktál cipőt is tisztítani? Nem látszik meg rajta.

— Nem szoktam. Inkább sétálok.

○ Maxi kabátos lánnyal.

— Honnan tudod? Ez nem ér, biztosan valaki megmondta. Mind-egy, a baj úgy is ott kezdődik, hogy nincs a lányokban semmi segíteni akarás, mert ha lenne, bekennék a kabátjuk alját cipőkrémrel.

○ Köszönöm, hogy szóltál, ha hazamegyek, az lesz az első.

— Ne. Megszárad hólnapig. Vagy esetleg... ha lenne kedved egy éjszakai sétához. Tudod, az határozottan jót tenne a — cipőmnek.

○ Szereted az éjszakai sétákat?

— Az attól függ, kivel. De természetesen a cipőkrém minősége is döntő lehet.

○ Komolyan kérdeztem.

— Mért, én nem voltam elég komoly?

○ Nem.

— Akkor most komolyabb leszek: nem szeretem.

○ Ne hülyéskedj! Ezt nem hiszem el.

— Mért? Most nagyon komoly voltam.

○ Az lehet...

— Hát akkor?

○ Láttalak az este. Hol voltál?

Hol voltam? Mit mondjak? Valljam be, hogy tegnap ki sem mozdultam a szobámból? Magyarázkodjak, hogy az az illető, akit látott, más valaki volt? Hazudjak valamit? Hogyan is csináltam kiskoromban, amikor letérdeltem a gyónató pap elé, és egyetlen elkövetett bűn nélkül elkezdtem mondani:

— Gyónom a mindenható...

— Hagyd ezt, fiám! Sorold a bűneidet!

— Nem tiszteltem a szüleimet, hamis tanúvallomást tettem, szitkozódtam, loptam...

— Mit loptál?

Hát mit loptam volna? Semmit. De ezt nem gyónhatom meg. Valamit ki kellett találni:

— Elloptam a Gabi üveggolyóját, mert olyan szépen csillog, és gyönyörű sárga papír van a közepében.

— Mit loptál még?

— Pénzt.

— Mennyit?

— Tíz dinárt, hogy vegyek magamnak üveggolyót, mert a Gabi viszalopta az övét. Vettem is! Méghozzá olyant, ami jobban csillogott, mint a Gabié, és piros meg kék papír volt a közepében.

— Mit loptál még?

— Üveggolyót. Elloptam a tanító nénitől, amikor elvette tőlem, mert játszottam az órán.

— Mit loptál még az üveggolyón kívül?

— Vasgolyót, hogy összetörjem a Gabi üveggolyóját, mert a lányok azt mondták, az szebb, mint az enyém.

— A lopáson kívül van még valamilyen bűnöd?

— Van.

— Mi?

— Hazudtam.

Másnap elloptam a Gabi üveggolyóját, és loptam pénzt is meg vasgolyót.

— Hol voltam az este? Várjunk csak, hova is mentem? Ja igen! Persze... Sokat tanultam, és kimentem egy kicsit kiszélesíteni a fejem.

○ Olyan későn?

— Miért ne?

○ Tudod, hány óra volt?

Honnan tudnám? Ott se voltam. No mindegy, hazudjak tovább:

— Elfejtettem megnézni.

○ Kár.

Csönd.

Mit lehet csinálni, amikor semmi sem történik?

Vigyázat!

A nyomdafesték nyomot hagy az emberi testen. Használat előtt vágja le a szöveges részt!

Ő úgy látszik, okosabb, mint én. Rájött, hogy mit lehet csinálni. Hazament. Nem, nem kísértem el. Miért kísértem volna? Ki ő egyáltalán? (Kíváncsiak, mi?) És különben is, úgy hallottam, messze lakik.

Vége a fejezetnek. Kezdenek egy újat. Én most nem érek rá ilyen aprósággal foglalkozni, mert fontos közölnivalóm van:

Belelépett. Nem abba, szégyellje magát! Vagy ön nem gondolt semmire? Akkor sajnálja magát! Többet ér egy piszkos fantázia a tiszta semminél. A bűnös legalább csinált valamit, míg az ártatlan álszentek csak a napot lopják. Én ártatlan vagyok.

A naplopó pedig a sintér rühes kutyája. Igaz, lehet, hogy az a kutya nem is rühes. A nagyanyám azt mondta, a rüheseknek levágják a hajukat és a fejüket bekenik petróleummal. Azt már nem magyarázta meg, hol tartják a kutyák a hajukat. Vagy ha ilyen nincs nekik, akkor mit csinálnak, amikor rühesek? Megisszák a petróleumot? Vagy vakaróznak, és így bolhásnak álcázzák magukat? Mindegy, majd ha kutya leszek, ráérek ilyesmiről gondolkodni. Meg akkor ugatni is fogok. Vau!

Szóval belelépett. Még mindig nem abba. Mi az, hogy kicsoda? Hát ő (most már nagy Ő-vel). Belelépett az életembe. Vagy ha értenék az anatómiához, akkor azt mondanám: a szívembe. Még ma sem értem, hogyan történhetett. Lehet, hogy csak beképzelttem az egészséget. Az pedig nem jó. Emlékszem, egyszer beképzelttem, hogy van autóm. Aztán amikor ráébredtem a rideg valóságra, szörnyű volt, mert már száz kilométeres sebességgel futottam, fékem pedig nem volt.

Tehát, rájöttem, hogy belelépett. Hagyjuk abba ezt a buta viccet! Nem abba lépett, hanem az életembe. Igaza van, az is az. Ekkor megpróbáltam kerülni. Nem sikerült. Találkoztam vele ott is, ahol legkevésbé számítottam rá. Egyszer beálltam egy kapuba. Ott voltam egész délután. Aztán estefelé arra jött. Pedig igazán nem számítottam rá. Csak reméltem, de azt is titokban. Még magam előtt is eltitkoltam.

Ismét beszélgettünk. Mit is csinálhattunk volna mást, amikor mindig azt hajtja, hogy nem romlott. Én pedig gyáva vagyok. Meg szájhős. Hát akkor beszéljessünk!

○ Tudod, hogy megnyitották az új áruházat?

— Tudom.

○ Láttad már belülről is?

— Nem. És te?

○ Én igen. Gyönyörű. Emeletes.

— Mozdólépcső van benne?

○ Nincs.

— Akkor azt hiszem, hamarosan nem is leszek abban az áruházban. Hacsak... nem lehet az üzletvezetőt megkérni, hogy vigyen fel az emeletre a forgalom érdekében? Mert neki az érdeke, és ha még nagyobb forgalmat akar, foroghat velem útközben.

○ Nem lehet.

— Jó, de valami bárféle, vagy poharazó csak van arrafelé, ahol doppingolhat a kevesebb kondícióval rendelkező vásárló.

○ Az van az emeleten.

— Még azt is az emeletre tették? Van ott egyáltalán ivó... izé, vevő? Hogy tud megélni az az áruház? Vagy nem mindenki olyan, mint én?

○ Nem, nem mindenki olyan, mint te, és ezt értsd, ahogy akarsz.
Értem ahogy akarom? Atyaúristen, mit akar ezzel mondani? Nem értem. Csak nem azt... Nem, nekem nincs akkora szerencsém, hogy pont annak tetszek, akit én is szeretek. Nem, az lehetetlen.

Másnap ismét odaálltam a kapuba. Ezúttal azonban hiába. Nem jött. Harmadnap se. Azt hiszem, mondtam már, hogy nincs akkora szerencsém. Estefelé, amikor elindultam haza, találkoztunk a sarkon. És ismét beszélgettünk. Szokás szerint.

— Szép időnk van — mondtam, és nem csapott agyon a tüzes istennyila. Szép időnk volt.

○ Ő nem szólt semmit. Bizonyára az járt az eszébe, mikor csap le a derült égből a villám. Szép időnk volt.

— Rossz angol hölgy lenne belőled — folytattam. — Nem tudsz az időjárásról társalogni. Fogadni mernék, a teát sem szereted.

○ Vesztenél.

— Mint mindig, de nem a győzelem a fontos, hanem a részvétel. Fő, hogy rajta legyek.

○ Komolyan?

— Könyörgök, mellőzd a dicséreteket. Ezt nem én találtam ki. Valami francia pók megelőzött.

○ Erről jut eszembe: láttad a Háromlábú süket pók című filmet?

— Nem.

○ Azt mondják jó.

— Western?

○ Igen.

— Utálok a westernfilmeket.

— Van sok bolond, és oly kevés a trón — üvöltötte valahol egy táskarádió.

— Hallotad? Ilyet csak az Omega együttes tud csinálni — jegeztem meg.

○ Az lehet, de én akkor is Illés-párti vagyok.

— Én is.

○ Gyorsan véleményt változtatsz.

— Nekem nincs is véleményem.

És a többi.

És a többi.

És a többi. (Pontosabban: stb³.)

Utána szó volt még másról is. A későbbi szöveg azonban nem érdemel figyelmet. Az előzőben is csupán egy mondat a sorsdöntő: UTÁLOM A WESTERNFILMEKET. Észrevették? Ezt mondtam. ÉN. én. A barom. Ahelyett, hogy elhívtam volna moziba, hiszen bizonyára azért említette a filmet, inkább elvágtam magam alatt az ágat: UTÁLOM A WESTERNFILMEKET. MEG MAGAMAT.

Ez az utálatomat élvező személy (én) egy szürke hétköznapi délután az ablaknál állt. Nézte a gyönyörű természetet: a kék eget és a szemközti ház falát, amely eltakarta a kilátást. Ami a természetet illeti, az ott vergődött a falon, a téglák között — egy árva fűcsomó. A zsenge fűről a szerelem jutott eszébe. (Észrevették? Most már harmadik személyben beszélek magamról. Ez azért van, mert utálok magam. Meg azért is van, mert tovább nem nagyon megy a matematika. Egyébként

biztosan legalább tizenötödik személyben írnék. Így azonban ismét visszatérek az első személyre, mert mégiscsak úgy kell legkevesebbet számolni.)

— Könnyű fűnek lenni — gondoltam. — Úgy meg lehet élni a fal hátán is. De mikor leszek képes én a falra mászni? Az emberek pedig csak tapossák a fűvet és közben a fűtiszta szerelemről ábrándoznak. A vergődő növényt pedig sokszor nem látják. És miért nem látják? Hé, ki állt oda a füvem elé? Ja, hát persze, a haverom jön. Meg egy lány. Ó! Atyaúristen! A szobámban minden a feje tetején áll! Rendet kell csinálnom. Van rá tíz másodpercem.

Villámgyors mozdulattal megragadtam az asztalterítő négy sarkát és a rajta levő holmival együtt rádobtam az ágyra. Aztán a lepedő négy sarkát fogtam össze és rádobtam a szőnyegre. Végül szőnyegestől bevágtam az egészet a szekrénybe. Még be se zártam rendesen a szekrényt, amikor nyílt az ajtó.

— Szevasz! — mondta a haverom.

○ Szia! — mondta Ő.

— Hehehehehe... — mondtam (lihegtem) én.

— Mi az, talán löversenyen voltál?

— Nem, csak futottam elétek ajtót nyitni.

— Értem. Aztán tévedésből a szekrényajtót nyitottad ki?

○ Hogyne, biztosan valakit eldugott a szekrényben.

— Ugyan, az ki van zárva.

○ Nem, az be van zárva.

— Ne hülyéskedjetelek. Különb, ha éppen tudni akarjátok, csak egy lány van a világon, akit én dugdosni szeretnék.

— Na-na!

○ És ki az?

— Hát, hogy is mondjam csak... Kellemetlen ennyi ember előtt szerelmet vallani.

— Ha rám célozol, akkor én már itt sem vagyok.

— Várj! Nem azért mondtam.

— Tudom, de attól függetlenül, nekem sietnem kell. Csak elvezettem a hölgyet, mert szüksége van valamilyen könyvre, és áhítóláig neked megvan. Szia!

Ezzel a haverom elment. Én meg ott maradtam. És ott maradt Ő is.

Velem.

— Ha szabad kérdeznem, milyen könyvről lenne szó?

○ Könyvről van szó?

— Hát, a haverom valamilyen könyvet emelegetett.

○ Ja, persze. Megvan neked az Ő című kisregény?

— Jaj, ne haragudj, de még nem fejeztem be. Ha sürgős...

○ Nem sürgős. Sürgösebb Erich Von Däninkentől az Emlékezés a jövőre.

— Az megvan, csak nem emlékszem, hova tettem. Sohasem bocsátanám meg magamnak, ha pont az a könyvem nem lenne meg, amelyiket te kéred.

Odaléptem a könyvespolchoz.

— No, nézzük csak! Ez nem az... ez sem... talán ez... nem. Nincs itt. Lehetetlen. Megvan a könyv. De hova tettem?

- Tudok egy jó memóriafrissítő módszert.
 — Milyent?
 ○ Mindjárt megmutatom. Gyere ide!
 Odamentem.
 ○ Ül ide mellém.
 Leültem. Mellé.
 ○ Hunyd be a szemed!
 Behunytam. És hatott! Rájöttem, hol a könyv. Felugrottam.
 — Megvan! A szekrény! — ugrás közben azonban fellöktem Őt.
Még most sem értem, hogy került elém, hiszen azelőtt mellettem ült.
 ○ Te mindig így tolakszol? — kérdezte.
 — Bocsás meg, nem akartam. Hogy kiengeszteljelek, azonnal elővarázsolom azt a könyvet.
 ○ Te varázsolni is tudsz?
 — Ha TE kérsz rá, akkor mindent...
 ○ Taníts meg engem is!
 — Ilyen messziről?
 ○ Majd közelebb megyek.
 Közelebb jött. Pontosabban nagyon közel jött. Szinte kellemetlenül közel jött. Én meg zavarba jöttem. Nem tudtam mit csinálni a kezemmel. Aztán valahogy feltaláltam magam: az egyikkel átkaroltam Őt, a másikkal pedig megkapaszkodtam a kulcsba. Ettől aztán kinyílt a szekrényajtó és ránk borult a szőnyeg.
 ○ Mi volt ez?
 — Azt hiszem, megágyaztam. De az is lehet, hogy megterítettem.
Minden rajtunk van.
 ○ Jó vicc...
 — Akkor lenne jó, ha a rakás tetején lennénk.
 ○ Nem. Így az érdekes. Takaró alatt már voltam, de lepedő alatt még sohasem. Izgalmas!
 — De még milyen izgalmas. Nem tudom, összetört-e az írógép, amikor rám esett.
 ○ Te tényleg tudsz varázsolni.
 — Miből gondolod?
 ○ Most is kitaláltad a legtitkosabb vágyam, és idevarázsoltad.
 — Megtaláltad a könyvet?
 ○ Nem arra vágytam.
 — De annak is itt kell lenni valahol. Nézzük csak! Érdekes, nincs itt. **Pedig** áll a dolog.
 ○ Na végre!
 — Hát persze, hogy áll. Megvan a könyv, csak nem emlékszem, hogy hova tettem.
 ○ Ja, így gondoltad?
 — Így. Lehet másképp is?
 ○ Sejtettem, hogy nem tudod.
 — Nem tudom. Szégyen, de nem tudom, hova tettem azt a könyvet. Várjunk csak, hogy is csináltuk az előbb a memóriafrissítést? Először oda kell menni az ágyhoz.
 Odamentünk.
 — Aztán le kell ülni.
 Leült.

— Utána nekem melléd kell ülnöm.

Mellé ültem.

— Most be kell hunynom a szemem.

Behunytam. És ismét hatott! Eszembe jutott, hol a könyv. Boldogan ugrottam fel:

— Megvan! De nincs nálam. Kölcsönadtam.

Érdekes, ugrás közben ismét fellöktem Öt. Pedig most is melletttem ült. Úgy látszik, a memóriafriessítésnek ezt a részét még tökéletesíteni kell.

— Igen, kölcsönadtam, de ha neked kell, akkor visszakérem. Egy pillanat az egész. Már rohanok is. Megvársz itt, vagy velem jössz?

○ Hova sietsz?

— Hova sietek?

○ Nem olyan fontos az a könyv.

— Nem?

○ Bizonyára létezik annál fontosabb dolog is.

— Számomra nem létezik. És tudod, miért nem? Azért, mert te kértél rá. Számomra nincs fontosabb dolog a világon a te kívánságodnál. Jössz?

○ Megyek.

Mentünk. Az első sarkon azonban furcsa dolog történt. Ő megállt és így szólt:

○ Szia! Amarra megyek.

— De a könyv...

○ Nem érdekel a könyv.

Elment. Mert nem érdekli a könyv. De akkor meg minek jött el hozzám? Csak nem azért... Nem, ez nem biztos. De az már biztos, hogy egy nagy ökör vagyok.

Ezt így nem lehet folytatni tovább. Minden kínálkozó lehetőséget elhülyéskedek. Pedig a jelek szerint, ha jól értelmeztem őket, nem egészen esélytelen az esetem. Csalással azonban semmire sem megyek. Legközelebb nyílt kártyákkal játszom. Ha ismét találkozunk, mindent bevallok. Megmondom neki, hogy szeretem.

De majd csak a következő fejezetben.

A KÖVETKEZŐ FEJEZET

Megmondom. Biztosan.

Ma azonban nem találkoztunk. Azt hiszem, szükségem is van erre a fejezetnyi időre, hogy összeszedjem a maradék bátorságomat. Ha ez nem sikerül, majd valakitől kérek kölcsön. A következő fejezetben azonban akkor is megmondom neki. Megmondom.

A KÖVETKEZŐ FEJETLENSÉG (LÁBAZAT)

Nem mondtam meg. Igaz, találkoztunk, de a fiúja előtt valahogy kellémetlen volt ilyesmiről beszélni. Eltalálták: megunta a várást.

Gondolják, ezzel vége? Hogyne! Még csak ez után jött a java! Kezdődött a zavarócska. Menekültem. Előle. Ő pedig nem zavart. Zavart azonban más: találkoztunk. Mit tudom én hol. Ez lényegtelen. A

LÉNYEG ott állt. A fiújával. Előttük játszottam a közömböst (talán jól). Aztán azonban evett a fene. De egy falatra úgy látszik, sok voltam neki, mert egy keveset hagyott belőlem. Mindössze annyit, hogy alvójáróként lézengjek a városban. Csak mentem, mentem, azt sem tudva, ki, és hol vagyok. Semmi sem érdekelt. Őt azonban igen. Nem tudom, hogyan került a kezébe a jegyzetfüzetem. Elkezdett lapozgatni, és a második oldalon meglátott egy nevet: V. Ljiljana.

○ Ki ez a nő? — kérdezte.

(»Milyen nő? Számomra csak egy nő létezik a világon: Te. De Te ezt nem tudod, és most már meg sem merem mondani. Hogyan is mondhatnám el itt mások előtt: álmodtam rólad. Te voltál a tenger és én elmerültem. Egy sötét hullám átcsapott a fejem felett. Azóta zuhanok, zuhanok és ömlik a fejemre a víztömeg. Mindenütt csak víz van. Belülről is. Számomra mindennek vége. És még most is, számomra csak egy lány létezik: TE. Honnan tudjam pont én, hogy ki az a másik? Kérdezz valaki mást!«)

○ Ki ez a nő? — kérdezte Ismét.

(»Atyaúrsten, elfelejtettem válaszolni. De mit is mondhatnék? Az igazat, hogy nem emlékszem, ki az, úgysem hinné el. Ismét visszazavart gyermekkoromba, a gyóntatózsámolyra. Hát, akkor kezdjük a gyónást:

- Gyónom a mindenható ...
- Hagyd ezt, fiam. Sorold a bűneidet!
- Nem tiszteltem a szüleimet, szitkozódtam, paráználkodtam ...
- Mit csináltál?

Mit csináltam volna? Mit tud paráználkodni egy nyolcéves gyerek? No, de mindegy, ha már elkezdőtük, csináljuk végig:

- Rajzoltam. Azaz pontosabban nem is én ...
- Mit rajzoltál?

— Hát az úgy volt, hogy a Gabival minden nap együtt megyünk haza az iskolából. Egyszer, amikor így mentünk haza, a Gabi lopott egy krétát. Nem. A krétát még az iskolában lopta, csak most vette elő, és felrajzolt a falra egy ... egy ... egy olyan nyújtott négyszöget a sarkával lefelé, majd a közepébe egy függőleges vonalat húzott. Aztán a négyszög köré sugárszerű vonalakat húzgált. »Tudod mi ez?«, kérdezte. »Nem«, válaszoltam. »Ilyen van a nőknek.« »A lányoknak is?« »Hát persze, te bolond!« »Honnan tudod?« »Látszik rajtad.« »Nem azt kérdeztem, te állat!« »Ja, amaz a bátyám mondta.« »És ha ő rosszul tudja? Legjobb, ha megkérdezzük Kovácsot. Kovács a legjobb tanuló, mert mindent tud.« Másnap megkérdeztük Kovácsot is, hogy milyen van a lányoknak. A Kovács először lopott egy krétát, aztán a W. C.-ben lehúzta a vizet és a falra rajzolt egy ... egy olyan szögletes Napot, mint a Gabi, csak a függőleges vonal köré kört húzott. »Nem jó! Kör nincsen benne!«, kiabált Gabi. »De van«, mondta a Kovács, ő pedig mindent tud. »Fogadjunk, hogy nincs!«, kiabált tovább Gabi. Fogadtak, öt dinárba. Én vágtam szét a kezüket. Én voltam a bíró, és úgy döntöttem, hogy majd megkérdezzük a tanító nénit, mert ő már biztosan volt lány és tudja. A tanító nénnel azonban nem sokra mentünk. Semmit sem árult el. A sarokba állított bennünket. »Úgy látszik, a tanító néni se tudja«, mondta Gabi, amikor végre estefelé kiengedtek az iskolából. »Most kitől kérdezzük meg?«, nyavalygott Kovács, aki mindent tud. »Senkitől«, magyarázta a bölcs bíró (én). »Majd megnézzük.« »Hol?« »Hát a lányokon, te hülye!« ütött a homlokára Kovács. »A balkonon keresztül át lehet mászni a szomszéd lakásba. Átmegyünk, elbújunk, és kiléssük a szomszéd nénit.« »Te vagy a hülye! A szomszéd néni nem lány. Ó asszony.« »Akkor is te vagy a hülye, mert a szomszéd néni is volt egyszer lány. Igaz, régen, de biztos maradt még néki valami.« Másnap átmásztunk a balkonon, bementünk a lakásba és elbújtunk a szekrényben.

Csönd. Itt levegőt kellett vennem.

— És? — kérdezte a tisztelendő atya.
— Aztán jött a szomszéd néni. Megállt, levetette a papucsát, utána a hamisnyáját, aztán lehúzta a ruháját. Végül fehérneműt cserélt. Először elővette a tisztát, aztán... aztán...

— Mi történt aztán?
— Elvert bennünket. Véletlenül éppen a tiszta fehérnemű közé bújunk. Mi azonban nem ijedtünk meg. Másnap ismét elmentünk. Ezúttal már okosabbak voltunk, és az ágy alá bújunk. Megint bejött a szomszéd néni és levetkőzött. Mindent levetett. Az ágy alól azonban csak a lábát láttuk, térdig. Mivel én voltam a döntőbíró, elhatároztam, hogy kidugom a fejem, lesz, ami lesz.

— És mi lett?
— Nem dugtam ki semmit, mert bejött a szomszéd bácsi. A lábáról ítélve rajta se volt ruha. Leült az ágyra, a néni meg odaült mellé.

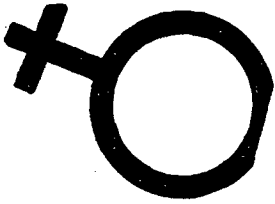
— És?
— Akkor a néni felemelte az egyik lábát, aztán felemelte a másik lábát...

— És?
— Akkor letette az egyik lábát. Rá a kezemre. Én elkiabáltam magam, ők meg megverték bennünket. Pontosabban, a bácsi vert, a néni meg csak kiabált. Ezért külestük, amikor a bácsi elment hazulról, és ismét átmásztunk. A tapasztalatok elővigyázatosságra tanítottak bennünket: bebújtunk a szekrénybe és letakartuk magunkat kabátokkal. Bejött a néni. Ezúttal azonban nem vetkőzött le. Már meztelen volt. Gyorsan ellöktem Gabit a kulcslyukról és kinéztem főbírói bölcs szememmel...

— És mit láttál, fiam?
— Egy bácsit. »Atyaúrsten, visszajött a bácsi«, súgtam a Gabinak. »Te bolond, nem látod, hogy ennek bajsa van? Ez nem a szomszéd.« Tényleg, ez másik volt. Vajon ki? És ki csöngetett? »Jaj a férjem! Bújjj el!«, mondta a néni, a bajzos pedig odabújt mellénk a szekrénybe. Mi már tartottuk a fenekünket várva a szokásos verésadagot, de ő csak ennyit mondott: »Psztt!« Közben bejött a szomszéd bácsi is a szobába. Ő is a szekrény felé tartott. »Nem férünk el ennyien«, akartam mondani, de a szomszéd kinyitotta a szekrényajtót, a bajzos pedig kilökött bennünket. (A Gabit meg engem. Kovács magától esett ki.) A verésadag után kidobáltak bennünket a folyosóra. »Azért nem kell mindjárt beizélni«, szónokolt Kovács, ő pedig mindent tud. »Fő a kitartás.« Hát mi kitartottunk. Három hétig vártunk, mire elutazott a szomszéd bácsi. Aztán egy fél éjszakát vártunk, mire elment a bajzos. Ekkor azonban bemásztunk a szobába. Egyszer csak nyílt az ajtó. Jött a néni...

— És?
— Még az ajtóban eloltotta a villanyt. Mit csinálhattunk? Megvártuk, míg elalszik, aztán kimásztunk a szobából. A sötétben azonban rosszul láttunk és a Gabi leesett a balkonról. Szerencsére csak az egyik lába tört el. Így Gabi egy időre kutatóképtelen lett, de még mindig megmaradt a másik fogadó fél (Kovács), és természetesen a legbölcsebb főbíró (én). Nem is húztuk az időt. Másnap munkához láttunk. A Kovácsnak ragyogó ötlete támadt: »Fúrunk egy lyukat a lányok W. C.-jére és kiléssük őket.« Minden rendben ment, csak a számításainkba csúszott valami apró hiba, mert a fúró hegye alacsonyán jött ki és csak lábakat láttunk. Kénytelenek voltunk magasabban fúrni. Azt is megcsináltuk. Mivel én voltam a legfőbb főbíró, én néztem be elsőnek...

— És mit láttál, fiam?
— A tanító néni szemét. Nézte, hogy ki az a szemtelen, aki megfúrta a tanári illemhely falát. Azt hiszem, mondtam már, hogy a számításainkba valami apró hiba csúszott. Erre a sarokban jöttem rá. Az igazságot azonban ki kellett deríteni. Ötlete már volt mindenkinek, csak nekem nem. És én voltam a főbíró. És az ilyen esetekben a bölcs bíró őrzi a pénzt. Ezúttal azonban a bölcs bíró sokkal bölcsebb volt annál, hogy őrizzze a pénzt. Elköltöttem. Vettem egy gyönyörű sárga üveggolyót, olyat, mint a Gabié volt, csak szebbet és nagyobbat. Igaz, egyes helyeken az ilyesmiért verés jár, én azonban meggyőztem a fogadó feleket: »Egyikteknek sincs igaza. Tegnap láttam a szomszéd bácsinál egy szexújságot. Annak a tetején láttam, hogy a lányoknak ilyen van:

A szabályok szerint, ebben az esetben a pénz a bölcs főbíróé», magyaráztam. Azt azonban elhallgattam, hogy az említett újság szerint a fiúknak valahol van ilyen is: Utánanéztam, de nekem nincs, Lehet, hogy én nem is vagyok fiú

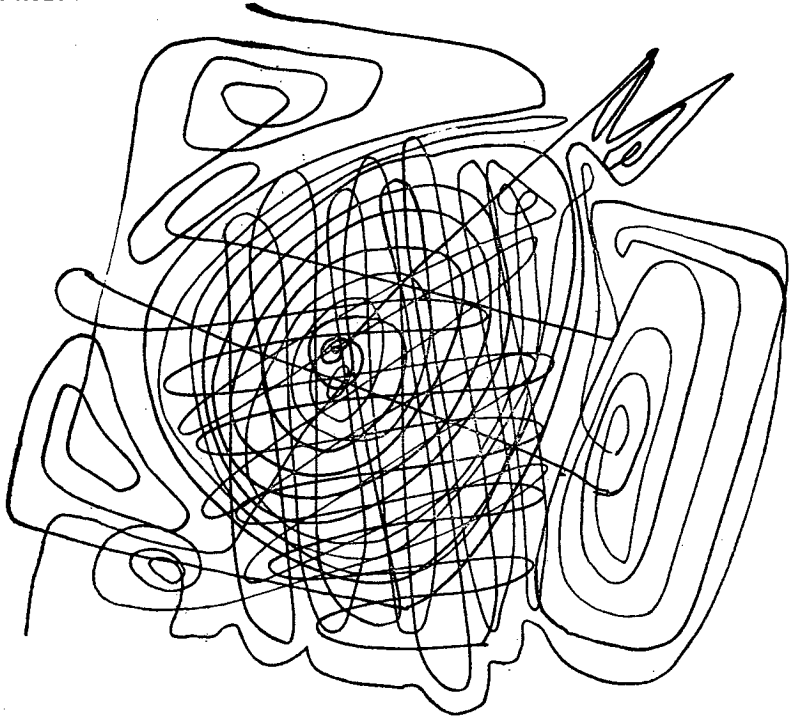
- Jól van, fiam. Mit paráználkodtál még ezenkívül?
- Semmit.
- Akkor sorold tovább a bűneidet!
- Hazudtam ...«)

○ Ki az a Ljiljana?

— Valami tisztviselő. Hozzá kellett fordulnom. Ő az illetékes.

Érdekes, eszembe jutott, hogy kicsoda. De nem voltam nála. Elfelejtettem elmenni. Mindegy ez most nem lényeges. Sokkal fontosabb az, hogy Őt mért érdekli, ki az a nő. Csak nem féltékeny? És ha igen, mért pont a jegyzetfüzetemre? (vagyis a benne levő névre). Gyanús. Jó lesz jobban vigyázni a jegyzetfüzetemre. Úgy látszik, okosabb, ha nem adom mindenkinek a kezébe. Már eddig is bajt okozott, de még mekkorát okozhat, ha valaki ellopja és nem lesz mibe jegyezni. Akkor aztán bánkódhatok utána. Igaz, egyszer már leszögeztem, hogy többé nem bánkodom miatta. Milyen jegyzetfüzet? Már nem arról van szó. Kérem, ha lehet kövesse egy kicsit gyorsabban a cselekmény tonalát. A fonal kezdete megtalálható itt e sor alatt: Itt kell kezdeni a követést.

Végig tudta követni? Igen? Sikerült nekem is. Azóta bánom, hogy nem mentem tengerésznek csomót oldozgatni. Az biztosan jobban sikerült volna, mint ez a kisregény. Na mindegy, nem bánkódom miatta. (Követi? Már Óróla van szó.) Ha elment, hát menjen. De elment? Nem. Jött:

○ Szia!

— Szia! Nagyon sietsz — kérdeztem.

○ Most igen. Ráérsz holnap?

— Hát ... attól függ, mire.

○ Hogyhogy?

— Már meg van beszélve a műsor, de ha ez fontosabb, lemondhatom.

○ Milyen műsor?

— Azt még nem tudhatom előre. Kettőn áll a vásár.

○ Randevúd lesz?

— Igen.

Mindig örülök, amikor sikerül szemrebbenés nélkül hazudnom. Most is örültem.

○ Kivel lesz randevúd?

Mi ez már megint? Ismét kezdődik a gyónás? Hogy is csináltam? ...

— Gyónom a mindenható ...

— Hagyd ezt, fiam. Sorold a bűneidet!

— Szitkozódttam, átkozódttam, paráználkodttam ...

— Mit csináltál?

Semmit. Mit csináltam volna? Hát persze, megvan (csak sikerüljön szemrebbenés nélkül végigmondani):

— Hát az úgy volt, hogy a szomszédban lakik egy kislány. Olyan idős, mint én. Hétéves. Együtt játszottunk, apukát meg anyukát. A kislány volt az anyuka, én meg az apuka. Az anyuka bátyja és a két szomszéd fiú volt a gyerekünk. Aztán estét játszottunk. Sötétet. Le kellett feküdni. A gyerekek azt mondták, hogy az anyukák és az apukák ilyenkor csókolózni szoktak. Én azonban tudtam, hogy ez nem igaz, és hallani se akartam a dologról. Ekkor a gyerekek cselhez folyamodtak: azt mondták, kimennek a szobából, és amikor egyedül maradunk, megcsinálhatunk mindent. Kimentek. A kislány megindult felém. Én csak álltam, de nem sokáig, mert észrevettem az ablakban a gyerekeink kíváncsi arcát. Ellöktem magamtól az anyukát, aztán kiöntöttem a kancsóból a vizet az udvarra. Megfürdöttem a gyerekeket. Azok pedig fürdés után, törölközés helyett, elverték az apjukat. Szóval azt hiszem, csak gondolatban paráználkodtam.

— Jól van, fiam, sorold tovább a bűneidet!

— Hazudtam ...

○ Kivel lesz randevúd?

— Nem is tudom ... Azt hiszem, egy kislánnyal. Legalább is úgy néz ki. Majd kiderül.

○ Jól van, ha nem akarsz, ne mond meg.

— Nem titok, megmondhatom, de úgy sem ismered.

○ Nem is fontos.

— Igazad van, sokkal fontosabb, hogy mi lesz még holnap.

○ Semmi.

— Nem kérdezted az előbb minden ok nélkül, hogy ráérek-e.

Valamit csak akartál.

○ Nem, semmit. Csak ...

— Mit csak?

○ Csak el akartalak hívni valahova.

Csak. Hívni akart valahova. Én azonban elvágtam magam alatt a fát, mert jólesett hazudni. Gratulálhatok magamnak. És bekaphatom a f.....t (fűrészport).

— Hova? Hova akartál hívni.

○ Nem is tudom... Azt hiszem egy helyre. Legalább is úgy néz ki. Kiderült volna.

— Jól van, ha nem akarsz, ne mond meg.

○ Nem titok, megmondhatom, de úgy sem voltál még ott.

És most már nem is leszek. De mért akart egyáltalán elhívni valahova? Mire jó ez az egész? Mért nem hagyja abba? De mi közöm neked ehhez? Azt csinál, amit akar. Csinálta is:

○ Ma is randevúd lesz, úgy, mint tegnapelőtt? — kérdezte.

— Nem. A jóból is megárt a sok.

○ Akkor délután eljössz velem?

— Hova?

○ Majd meglátod.

— Ha véletlenül találkozol az utcán egy lyukkal, akkor légy szíves szóljál, mert biztosan az oldalamból esett ki. Már érzem, hogy fúrja a kíváncsiság.

○ Hány órákor indulunk?

— Várjunk csak... Ki kell számolni. Nem szeretnék találkozni valakivel.

○ Kivel?

(»Könyörgöm, hagyjuk a gyónást. Azt hiszem, már minden vétke-
met levezekeltem. Vagy nem? Tényleg, van még valami, amit a múltkor elfelejtettem megmondani. Engem is meglep, milyen parázna lélek va-
gyok. No mindegy, essünk túl rajta minél előbb:

— Gyónom a...

— Hagyd ezt, fiam. Mondjad a bűneidet!

— Hát az úgy volt, hogy kimentünk a nagyerdőbe és elkezdtünk cowboyozni. Én voltam az indiánok hős vezére. A bölcs Lusta Medve törzsfőnök. Zseniális tervem volt: »Ravaszúsággal győzzük le a sápadtarcú kutyákat. Először megkerüljük az ellenséget, aztán pedig hátba támadjuk őket és mindenkit megskalpolunk.« »Én akarom a Jutkát skalpolni!« mondta Gabi, »neki van legszebb haja.« »Te barom, a Jutka velünk van.« »Ne hülyéskedjetek, az indiánok sohasem szoktak hátulról támadni«, magyarázta a Kovács, aki mindent tud. »Persze, mert az indiánok nem értettek a stratégiához«, válaszolta a bölcs törzsfőnök (én). »Mi az a stratégia?«, kérdezte Kovács, aki mindent tud. »Útjel«, magyarázta Gabi. »Hallottam, amikor a bátyám mesélte a barátjának, hogy rossz volt a stratégiája és összefutott a két nője.« »Te bolond, a stratégiát ott használják, ahol harc van, verekedés.« »Itt is volt verekedés. A nők elverték a bátyámat.« »A stratégia akkor se útjel.« »De az!« »Nem az!« »De az!« »Nem!« A bölcs törzsfőnök nem tűrhette, hogy törzsében veszekedés legyen, igazságot tett: »Kuss! Hátba támadjuk őket és kész.« Elindultunk. Úgy látszik azonban, a sápadt arcú kutyák is cselhez folyamodtak, mert amikor azt hittük, hogy legmesszebb vagyunk tőlük, valami megcsörrent az egyik bokorban. »Hassalj!«, sziszegtem. Lehasaltunk és kúszva indultunk a bokor felé. Az a kíváncsi Gabi azonban nem tudta kívánni, hogy odaérjünk. Felemelte a fejét és oldalba vágott: »Odanézz!« »Mi az?« »Egy bácsi meg egy néni.« »Mi?« »Izélnek.« Odanézttem. »Te hülye, nem látod, hogy a néni hasát megcsípte a kígyó és most a bácsi szívja ki a mérgezett vért.« »Marha vagy, a...« Nem fejezte be. A hátunk mögött csatakiáltás hallatszott és a sápadt arcú kutyák rohamra indultak. Mi fekvé maradtunk, de a bácsi meg a néni felugrott, elverte a támadókat, aztán elment. »Győztünk«, mondta ekkor az indiánok bölcs törzsfőnöke (én). »Győztetek ám a... itt a sápadt

arcúak olyat mondtak, hogy az biztosan paráználkodás. És az is biztos paráználkodás, amit mi válaszoltunk nekik.

- Más bűnöd nincs?
- De van: hazudtam...«)
- Kivel nem mersz találkozni?
- Hát, hogy is mondjam...
- Értem.
- Szóval, vele.
- Félsz tőle? Féltékeny?
- Nem, csak nem szeretném rajtakapni, amikor mással van.
- Mégiscsak félsz.
- Nem.
- Hát akkor?
- Nem tudnám elviselni, hogy rajtam kívül van másvalakije is.
- És ha véletlenül mégis megtudod, otthagysz?
- Nem. Inkább elfeledem a másikat.
- Te?
- Igen. Ha már ő nem akarja, valakinek csak kell.
- Ne hülyéskedj!
- Nem hülyéskedek. Hülye vagyok. És hülyén szeretek.

*Erre aztán megsértődött, vagy legalább is játszott a sértődöt-
tet. De azért találkozottunk délután. Ezúttal nem véletlenül. Hiába, úgy
látszik, mégiscsak belátta, hogy rosszul választott, és most majd kija-
vitja a tévedést. Vezetett valahova. Gyalogoltunk. Útközben eszembe
jutott, hogy vannak a világon dolgok, amelyeket egy kissé utálok. Ezek
közé tartozik például a gyaloglás, meg a gyaloglás, és a gyaloglás,
ezenkívül a gyaloglás, valamint a gyaloglás és a többi (azaz: stb. —
értsd: gyaloglás). Szerintem az Úr az egyik legnagyobb hibáját akkor
követte el, amikor így szólt: »Kelj fel és járj!« Mennyivel kényelme-
sebb lenne például ha azt mondta volna: »Feküdj és járj!« Akkor sok-
kal könnyebb lenne megmagyarázni, mért léteznek alvajárók.*

*Csodálkozva vettem azonban észre, hogy ezúttal jólesik a gyalog-
lás, mert velem van Ő.*

EBBEN A REGÉNYBEN SEMMI IZGALMES SEM TÖRTÉNIK?

Figyelmeztetem, kérlek, olvassa el meggyőzően!

- Nézd azt a csöppséget! — mondta Ő.

Odanéztem. Egy három- vagy négyéves kislány gyalogolt egyma-
gában az utcán. Szegény, már ilyen fiatalon elkezdte. A gyalogolást.
Erről eszembe jutott valami:

— Tavaly, azt friszem, az újévi vásáron, odajött hozzám egy kis-
gyerek, olyan, mint az ott, és elkezdte rángatni a nadrágom szarát,
hogy apu, apu! Szerencsére meglátták a szülei és elvitték onnan.

- Biztos megijedtél, hogy tartásdíjat kell fizetned.
- Inkább csak csodálkoztam, honnan ismert fel.

«Atyaúristen, ennyire rászoktam a hazudozásra? Most sem mondtam igazat. Ez az egész nem a vásáron történt, hanem a Julcsánál. De ha ezt megmondtam volna, újból gyónhatnék, mert jönne a kérdés:

- Ki az a Julcsa?

— Hát az úgy van, hogy tulajdonképpen, én nem is tudom, ki az a Julcsa. Állítólag a nagymamám barátnője, és van egy nagy földiepres kertje. Egy napon a Kovács, aki mindent tud, megkérdezte: »Mért szokta az elefánt pirosra festeni a körmeit?« Nem tudtuk. »Azért«, magyarázata Kovács, aki mindent tud, »hogycs álcázza magát a földiepres kertben.« »Te bolond«, mondtam, »a földiepres kertben nincs is elefánt.« »Ne dumálj, te még nem is láttál elefántot.« »De láttam, kettőt is, meg egy kicsit.« »Akkor meg nem láttál földiepres kertet.« »De láttam. Van a Julcsának.« »Es van benne eper is?« »Van.« »Akkor lopjunk!« »Az lehetetlen. Észrevesz a Julcsa és elver. »Nem fog észrevenni. Álcázzuk magunkat.« »Nagyszerű. Tudom, hol tartja a mamám a körömlakkját«, mondta a Kovács, aki mindent tud. »Te hülye, az kevés. Piros ruhába kell öltözni. Akkor, ha lehasalsz, elveszel az eprek között.« »Nem jó. Mi lesz, ha nem találunk meg?« »Ne okoskodj! Akkor majd kiabálsz, és a hang után megtalálunk. Délután gyertek el hozzám és majd elvezetlek benneteket.« El is jöttek. »Hoztatok piros ruhát?«, kérdeztem. »Hoztunk.« »Mutassátok!« »Az enyém nem egészen piros, csak rózsaszín. Nincs jobb.« »Mi ez?« »Kombiné. Mondtam, hogy nem találtam pirosat.« »Most mindegy, jöhetsz ebben is. Jobb lett volna azonban, ha úgy csinálsz, mint én, és piros ruha helyett zöldet hozol.« »Hol láttál te zöld földiepreket?« »A levele zöld, te agyalagyt!« »Szóval te leszel a levelünk? Akkor majd közéd fekszünk.« »Elég a dumából, gyérünk!« Mentünk. Odaértünk. A Gabi fölhúzta a piros ruhát, én a zöldet, a Kovács meg a kombinét. Bementünk a kertbe. Lehasaltunk, és hozzáfogtunk az evéshez. Jólesett, csak egy kicsit hamar tele lettem, és pont akkor vettem észre egy hatalmas példányt. Ezt nem szalaszthatom el! Lenyelem, még ha szétpukkadok is. Beleharaptam. Furcsa. Kemény volt. Az orromat meg elkezdte csikklandozni valami szőrös dolog. »Mintha bojt lenne.« Az lehetetlen. Vagy van bojtos földieper is? De ki vágott a fejemre? Felnéztem. Érdekes, a földiepernek volt két vastag szára, amelyek egy bő rakott szoknya alatt végződtek. »Menekülj!«, hallottam valahonnan Gabi hangját. Felugrottam. Szaladni azonban már nem tudtam, mert valaki fogta a fületem. Ezenkívül mintha verték volna a hátsó feletem. Nem mintha. Verték. Nagyon. Bátran lehajtottam a fejem és bömböltem. Ez azonban nem segített. Ekkor elkezdtem kiabálni: »Engedjen el, Julcsa néni, már csupa vér vagyok!« »Nem tolsz ki velem, béka! Tudod, hogy irtózom a vértől, de nem ugrok be!« »De véres itt elől. Nézzen ide!« Odanézett. Ettől elájult. Irtózik a vértől. Én azonban nem irtózom a vértől. Én a veréstől irtózom. Ezért elszaladtam. A második sarkon találkoztam a többiekkel. »Minden rendben?«, kérdeztem. »Igen«, válaszolt Kovács, aki mindent tud, »csak az emberek mintha tudnák, hogy lopni voltunk, mind megfordulnak utánunk.« »Honnan tudnák, te hülye? Nem vetted le a kombinét.« Amikor hazaértünk, felhívtam a barátaimat a padlásra, és miután meggyőződtem, hogy senki sem lát bennünket, így szóltam: »Ha adtok egy-egy dinárt, lerajzolom, milyen van a lányoknak.« »Ne izéljél! Honnan tudod?« »Beláttam a Julcsa szoknyája alá.« »Itt vannak a dinárok, rajzold! De ha átversz bennünket, vigyázz magadra!« Rajzoltam:

»Mi ez?« »Sötét volt a szoknya alatt.« »Persze, mert a Julcsa már öreg-asszony és nem lány. At akartál verni bennünket. Add vissza a pénzt!« »Nem adom.« Mégis adtam, mert elvették. És még el is vertek. Hiába vigyáztam magamra. A napi verésadagom azonban ezzel még nem ért véget. A szüleim is elverték, amikor észrevették, hogy a földieper leve befogta a zöld ruhámat. Úgy látszik, mégse vér volt, csak piros. Mint én hátulról.«)

Közben gyalogoltunk. Rengeteget. Már vagy három perce mentünk egyfolytában. Ekkor azonban szerencsém volt. Megálltunk, mert talákoztunk egy közös ismerősünkkel. Milyen jó néha, ha vannak emberek, akik sokat tudnak mesélni. Ilyenkor még az sem zavar, ha már ismerem a viccet.

— Ha-ha-ha! — próbáltam nevetni, de közben azon gondolkodtam, vajon Ő véletlenül bújít ilyen közel hozzám, vagy készakarva. Gondolkodás közben átnéztem az utca másik oldalára és megfagyott bennem a vér. Ott állt egy fiú. Az Ő fiúja. Bennünket nézett. Szaladni akartam, de nem lehetett, mert az ismerősünk belekezdett egy új viccbe.

Senki sem nevetett. A túloldáról még mindig figyeltek bennünket. Ismét szaladni akartam, de Ő megelőzött:

○ Bocsássatok meg egy pillanatra — mondta és átment a másik oldalra.

Miközben az ismerős a harmadik viccet mesélte, kezdtem megérteni a dolgokat:

Volt egyszer egy lány és egy fiú. Szerették egymást. Aztán egy napon összevesztek, vagy csak veszekedtek, és a lány bosszantani akarta a fiút. De az is lehet, hogy csak féltékenyvé szerette volna tenni. Ezért elcsalt magával egy másik fiút és úgy intézte, hogy találkozzanak. Sikerült neki. Amikor találkoztak, először néhány percig kínozta szerelmét, aztán odament hozzá és kibékültek.

NEM ÍGY TÖRTÉNT?

Téved. Különben is, honnan veszi, hogy ez egyáltalán megtörtént?

Mindent értettem. Már csak arra vártam, hogy a mesemondó (pardon, viccmondó) mesélés közben más irányba nézzen. Amikor aztán ez is megtörtént, szó nélkül elrohantam. Ha véletlenül látnak valakit az utcán, aki egymagában vicceket mesél, kérem szóljanak neki, hogy már elmentem.

Tragédia? Nem, sőt ellenkezőleg: szerencse. Hiszen ha ez az egész másképp történik, sohasem fedeztem volna fel, hogy milyen sok szép lány él a városban. És mert, mint ahogy már említettem, szerencsém volt, a sok szép lány közül sikerült megismerni a legszebbet. Lehet, hogy ez az ismeretség megpecsételte a sorsomat, de nem érdekel. Úgy érzem, az előző esetem csak bemelegítés volt, előjáték. Az igazi szerelem, a film csak most kezdődik. Tudom, most azt gondolják, labilis személy vagyok, aki az egyik napról a másikra változtatja a véleményét, az érzéseit. Nem erről van szó, nekem elhihetik. Minden ember életében van egy pillanat, amikor rájön, hogy az eddigi dolgai csupán apró játékok, apró tévedések voltak. Az igazi, a komoly valami csak most kezdődik. Én is így vagyok. Már csak azon csodálkozom, hogyan múlhatott el ennyi idő anélkül, hogy ŐT ismertem volna. Bizonyára csak az órák járt rosszul. Egyébként ez az Ő sokkal nagyobb kellene hogy legyen az előzőeknél, de sajnos az írógépem készítői nem ismer-

ték az igazi nagy érzéseket, ezért csak egyfajta ilyen kicsi nagy Ő
 betűt tettek rá. Ez azonban nem jelenthet akadályt az igazi nagy szere-
 lemnek. Leírom kétszer: ŐŐ. Vagy háromszor: ŐŐŐ. Vagy kétszáz-
 nyolcvankétmillió-négy százhetvenöt ezer-kétszáznegyvenkilencszer: ŐŐŐ
 ŐŐŐŐ¹⁰. Aztán van még valami: a vonzalom kölcsönös. ŐŐŐŐŐŐ¹⁰
 parnod ŐŐŐŐŐŐ¹⁰ egyedül az enyém. Nem fog kihasználni, csak
 szeret. Mindig együtt vagyunk. Tudom, erről a szerelemről nem fogok
 regényt írni. Még kicsit sem. Nincs időm olyasmire. Inkább okosabb
 dolgokat csinálok. Például vele vagyok és nézem anyagi haját, amely
 két copfban a vállára omlik. Vagy bámulom az arcát és azon gondolko-
 dom, hogy tud valami ilyen szép lenni. Lehetséges az, hogy egy lány-
 nak ne legyen semmilyen hibája? Lehetséges. Ő bocsánat, már megint
 elfelejtettem: ŐŐŐŐŐŐ¹⁰, tökéletes. Még szép. És ragyogó. És gyönyörű.
 Ezt már mondtam? Mindegy. Erről nem mesélni kell. Ezt látni kell.
 Szerencsére van róla képem, és így önök is láthatják, ez ŐŐŐŐŐŐ¹⁰.

